

N:o 35.

Ank. till Riksd. kansli den 19 april 1904, kl. 2,30 e. m.

*Andra Kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande n:o 10,
i anledning af väckt motion om skrifvelse till Kungl.
Maj:t angående undervisning i hälsolära vid rikets läro-
och utbildningsanstalter.*

I motion n:o 220 i Andra Kammaren har herr *E. O. V. Wavrinsky* i Stockholm hemställt, »att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes vidtaga åtgärder för meddelande i tillämpliga delar af undervisning i ämnet hälsolära vid våra läro- och utbildningsanstalter.»

Såsom motivering för denna hemställan har af motionären anförts följande: »Hälsan ägnas i allmänhet ej den omsorg, som dess betydelse förtjänar. I betraktande af de resultat, en rationell hälsovård förmår åstadkomma, och de förpliktelser, vi hafva mot det uppväxande släktet i detta hänseende, kunde man vänta sig, att hälsoläran skulle intaga en mycket framstående plats bland lärosätenas discipliner. Men i stället saknas den i allmänhet bland läroämnena. Vi hafva endast *en* professur i allmän hälsovårdslära, nämligen vid karolinska mediko-kirurgiska institutet. Visserligen bibringas de studerande mer eller mindre af de elementära kunskaperna om människokroppens anatomi och något af fysiologi, men med undantag för några flickskolor torde ingen undervisning alls i tillämpningen af dessa studier på hälsovården förekomma.

Den största uppmärksamheten på detta område ägnas sjukvården; hälsovården är styfbarnet.

Men detta bakvända tillvägagångssätt hämnar sig. Trots den, särskildt bland de nordiska folken, växande lifslängden, hotar en tilltagande degeneration hos släktet att göra lifvet allt ömkligare för det stora flertalet. Hälsan — och därmed utvecklingskraften och lyckan — flyr oss.

Det behöfs endast att erinra om några af våra värst härjande folksjukdomars utbredning: lungсотens, könssjukdomarnas, alkoholismens och tandrötans¹⁾, samt andra sjukdomars hotande tillväxt: influensans, nervositetens, i dess många nedbrytande former, magsjukdomarnas, blodfattigdomens, kräftans, blindtarmsinflammationens med fleres, för att ådagalägga detta tillstånd. Och kan det vara naturligt eller oundvikligt, att barn skola genomgå i större eller mindre grad skalan af barnsjukdomar: mässlingen, skarlakansfeber, kikhosta, engelska sjukan²⁾ o. s. v. Vore det icke naturligt, att de så godt som utan undantag växte upp friska?

Skola vi slå oss till ro med den reflexionen, att »ett från de naturliga mer och mer afvikande lefnadssätt» orsakar dessa rubbningar i organismen?

För att råda bot mot det svåra missförhållandet har man bland annat föreslagit undervisning särskildt rörande tuberkulosen, könslifvet, rusdryckernas och tobakens verkningar, tändernas vård m. m.

Men hvad annat är allt detta än olika, ehuru sammanhängande, utomordentligt viktiga kapitel af den allmänna hälsolära, hvori undervisning beklagligtvis saknas? Ja, vi sakna så godt som fullständigt lärare i detta ämne för tillfredsställande af det stora behovet däraf. Och på utbildning af lärare i ämnet måste väl den första uppmärksamheten riktas.

Hälsolära i dess mest omfattande bemärkelse, allmän hygien, måste blifva ett af de allra viktigaste läroämnen i all undervisning och uppfostran. I Andra Kammarens tillfälliga utskotts utlåtande n:o 2 till denna Riksdag rörande behovet och vikten af rationell tandvård yttrar utskottet, att det för vinnande af en obestridligt önskvärd begränsning af tandrötan närmast vore angeläget, »att allmän hälsolära gjordes till obligatoriskt undervisningsämne i våra skolor och för de värnpliktige, hvarvid undervisningen skulle meddelas af därtill fullt kvalificerade personer». För ett så viktigt ämne måste alltid finnas utrymme i läroplanen.

¹⁾ 85 till 99 procent af skolbarn på olika orter i landet lida af tandröta, och omkring 20 till 37 procent af tänderna äro skadade.

²⁾ Nära 75 procent af späda barn i Stockholm åsamkas engelska sjukan, minst 50 procent på landsbygden.

Ett folks hälsa är källan till all dess kraft, den andliga såväl som den materiella, detta kan aldrig för ofta upprepas. Att icke vårda hälsan som den dyrbaraste egendom är värre än ett brott och den *sämsta national-ekonomi*. Det vi lägga ner på hälsovård, det hafva vi mer än igen på minskad sjukvård.»

För motionärens yrkande, att undervisning i hälsolära måtte komma att meddelas i våra läro- och utbildningsanstalter, kunna enligt utskottets mening särdeles goda grunder anföras. Visserligen är det öfver hufvud taget icke möjligt eller ens önskligt, att i skolorna undervisning införes i alla de olika ämnen, hvori kunskap för människan är af betydelse. Ett sträfvan-
vande i sådan riktning skulle ofelbart leda till ett för resultatet af skolans arbete högst skadligt mångläseri, någonting som vi i åtskilliga af våra skolor redan fått mer än nog utaf. Tvärtom är det i stället af nöden, att antalet undervisningsämnen i hvarje skola noga begränsas till hvad som motsvarar å ena sidan skolans ändamål och uppgift samt å andra sidan lärjungarnas utvecklingsgrad och förmåga att på ett tillfredsställande sätt tillgodogöra sig undervisningen. Men härvid ter det sig från en annan synpunkt fullt ut lika viktigt, att man vid upprättandet af läroplaner för olika slag af skolor väljer just sådana ämnen för hvarje skolart, hvilka utan att brista i lämplighet som utbildningsmedel på det ifrågavarande stadiet innehålla just det kunskapsstoff, som lärjungarna företrädesvis behöfva tillägna sig. Det kan icke nekas, att ämnet hälsolära vid en från antydda synpunkt företagen pröfning af de läroämnen, i hvilka undervisning meddelas eller kan komma att meddelas i våra offentliga skolor, visar sig vara af en sådan betydelse, att det till och med framför flertalet andra ämnen borde utgöra föremål för undervisning i de allmänna barn-
doms- och ungdomsskolorna. Utan att i ringaste mån underskatta värdet af kunskaper i t. ex. gamla tidens historia, främmande världsdelars geografi eller läran om himlakropparnas rörelser, nödgas man emellertid medgifva, att dylika kunskaper för ingen människa kunna vara af större gagn eller värde än kunskap om de enklaste grunderna för hälsans bevarande. Af ett sådant medgifvande borde följä, att undervisning i hälsolära i de allmänna skolorna ställdes framför undervisningen i åtminstone vissa delar af historien, geografin och naturkunnigheten. Så har likväl, som bekant, hittills icke varit fallet. Hälsoläran har i stort sedt varit utesluten från

de allmänna skolornas läroplaner, och detta i trots äfven däraf, att ämnet jämväl med hänsyn till sitt värde som allmänt bildningsmedel godt torde uthärda jämförelse med, om icke öfverträffa t. ex. de nyss nämnda ämnen, hvilka i alla barndoms- och ungdomsskolor utan undantag äro föremål för undervisning.

Emellertid har under den senaste tiden sträfvet att göra hälsoläran till undervisningsämne i skolorna varit i ständig tillväxt. Detta förhållande har på flere sätt gifvit sig uttryck. Undervisning om de rusgifvande ämnernas natur och verkningar, hvilken undervisning, såsom också motionären antyder, kan anses utgöra en speciell del af hälsoläran, har redan länge varit anbefalld att meddelas i våra offentliga skolor. I senast utgifna upplaga af Normalplan för undervisningen i folkskolor och småskolor har föreskriften angående nyssnämnda undervisning om de rusgifvande ämnena utvidgats till att omfatta äfven de narkotiska ämnena, och då samma normalplan i lärokursen för folkskolan upptager redogörelse för människokroppens byggnad, förrättningar och *vård*, så kan i sistanfödda uttryck sägas ligga fröet till en föreskrift om undervisning jämväl i hälsolära i allmänhet. Yrkanden om undervisning i andra speciella delar af hälsoläran än de här ofvan nämnda hafva ock vid olika tillfällen framställts, och slutligen har den senast tillsatta läroverkskommittén i sitt förslag till kursplan för de omorganiserade läroverken upptagit äfven det allmännaste af hälsoläran. Alla dessa omständigheter visa, att man numera i allmänhet kommit till insikt om hälsolärans betydelse och om vikten däraf, att undervisning i detta ämne icke undanhålles skolornas ungdom. Tiden bör därför anses nu vara inne för införandet af systematisk undervisning i hälsolära i vårt lands läro- och utbildningsanstalter.

För åstadkommande af en fruktbringande undervisning i hälsolära är det emellertid icke nog blott och bart, att föreskrift gifves om att sådan undervisning skall i skolorna meddelas. En sådan föreskrift kan, om inga andra åtgärder i samma syfte vidtagas, komma att bli väsentligen blott en död bokstaf, såsom exemplet af den år 1892 gifna föreskriften om undervisning rörande de rusgifvande ämnernas natur och verkningar mer än tillräckligt visat. Om en dylik föreskrift skall leda till önskad resultat, kräves det tillika, att närmare föreskrifter meddelas rörande undervisningens omfång och huru den skall anordnas, och i synnerhet är det af nöden, när fråga är om ett i det stora hela nytt läroämne, att försorg drages dels om utarbetande af lämpliga läroböcker i ämnet och dels om bibringande af nödig kompetens åt de lärare, som skola handhafva undervisningen. Hvilka särskilda mått och steg, som i dessa afseenden äro

lämpliga och bäst ägnade att främja åstadkommandet af en tillfredsställande undervisning i det ifrågavarande ämnet i våra skolor, bör emellertid underställas Kungl. Maj:t:s bedömande.

Då utskottet alltså håller före, att hälsoläran är ett ämne af sådan beskaffenhet, att kunskap i detsamma är af stort praktiskt värde för hvarje människa, och att det tillika såsom bildningsmedel och med hänsyn till sin lämplighet öfver hufvud som undervisningsämne i skolorna väl kan jämnställas med flertalet öfriga skolämnena, så hemställer utskottet,

att Andra Kammaren för sin del ville besluta, att Riksdagen i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhåller, det Kungl. Maj:t täcktes vidtaga åtgärder för meddelande i tillämpliga delar af undervisning i ämnet hälsolära vid våra läro- och utbildningsanstalter.

Stockholm den 19 april 1904.

På utskottets vägnar:

J. G. HAZÉN.

Herr *Fridtjuv Berg* har begärdt få antecknad, att han på grund af arbete i annat utskott varit förhindrad deltaga i behandlingen af förvarande motion.